

ELÄMÄ NAURATTA

HANNA PAKARINEN

ANU RÄSÄNEN

JOHNNY
Kniga

ANU RÄSÄNEN & HANNA PAKARINEN

ELÄMÄ NAURATTA

**JOHNNY KNIGA
HELSINKI**

© Hanna Pakarinen, Anu Räsänen ja Johnny Kniga 2024
Kuvallitteiden kuvat Hanna Pakarisen kotialbumista,
ellei toisin mainita.

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-952-362-026-1

Painettu EU:ssa.

SISÄLLYS

9. tammikuuta 2004	7
Hanna Lauritsalasta	9
Puhumaton teini	21
Ei tullut laulavaa kampaajaa	37
Bon Jovin jalanjäljissä	43
Jos mie tämän kestän, se on kohta ohi	54
Pääasia on, että ei pudota	63
Tulin voittamaan	86
Untuvikkona musabisneksessä	105
Uusi rumpali esittäytyy	117
Ihanan irtonaista elämää	123
Sittenkin Euroviisuihin	147
Raskas vuosi	164
Ota tai jätä -ilta	173
Jotain erikoista sydämessä	185
Käänteentekevä kävelyretki	209
Mr. Niinikoski jr.	227

Kolme minuuttia aikaa sopeutua tilanteeseen	239
Sun aika tulee vielä	250
Painajaisen paluu	267
Kyseenalaista läppää	279
Onnellisten tähtien alla	288
Monsteriauto, kuningatar, lohikäärme ja lokki	308
Tapahtuu ja sattuu	322
Ihan vain Hanna	340
Hannan loppusanat	347
Anun kiitokset	353
Kirjassa lainatut sanoitukset	355
Kirjassa mainitut teokset	357
Hanna Pakarisen diskografia	358
Hakemisto	361

9. TAMMIKUUTA 2004

”Tämä ihminen on laulaja. Tämä ihminen on artisti. Hän on ihana ihminen.”

Ei helvata.

”Suomen ensimmäinen Idols-voittaja on Hanna Pakarinen.”

Romahdan kyykkyy, vedän kädet kasvojen eteen ja huudan käsiini ensimmäisen kirosanan, joka tulee mieleen. Sitten tajuan, että minulla on mikki kädessä. Ei aavistustakaan, onko se päällä ja menivätkö v-sanani suorana lähetyksenä suomalaisiin koteihin.

Nousen ylös, ja siitä alkaa hulabaloo.

Musiikki soi. Minun pitää laulaa biisi, josta en muista jälkikäteen mitään. Täydellinen bläkäri. Lavalle nousee tuomareita ja muita kisaajia. Äiti ja iskäkin tulevat sinne. Seuraavaksi minut saatetaan studiosta Messukeskuksen toiseen halliin parkkeerattuun keikkabussiin ja istutetaan alas kameran eteen. Kaikki ovat aivan hiljaa. Päässä

humisee ja yritän koota ajatuksia. He odottavat minun reaktiotani.

Siinä minä istun. Hihittelen yksinäni kukkapuskan kanssa ja mietin, että *ei vitti, mie en pudonnut*. Kameran hiljainen linssi tuijottaa metrin päässä. Vieressä tuottajan hölmistynyt ilme pyytää sanomaan edes jotain.

30 000 euroa. Se on ainoa asia, joka kaikuu päässäni. Voitin just äsken 30 000 euroa. Sillä saisin maksettua velat pois.

HANNA LAURITSALASTA

Talo oli tyhjä, kun tulin koulusta kotiin. Kiersin vielä alakerran ja huhuilin yläkertaan varmistaakseni, että missään ei ollut ketään. Sitten asetuin käytävään, jossa oli kiva kaiku, ja annoin laulun tulla.

"My Bonnie lies over the ocean, my Bonnie lies over the sea", lauloin, uudelleen ja uudelleen. Sitten siirryin "Downtowniin", jota olin laulanut pienestä asti, vaikken varsinaisesti osannut sanojakaan. Tempaisin harjanvarren mikiksi ja kävin peilin edessä poseeraamassa. Sen jälkeen vaihdoin virsiin, jotka olivat tarttuneet muutamaa vuotta aiemmin mukaan seurakunnan kerhosta. Virsissä oli ihaninta se, että niissä oli niin hienoja melodioita.

Settini huipensi ensimmäinen oma biisini, kuusi-vuotiaana säveltämäni ja sanoittamani "Fruu saluu". Inspiraation kappaleeseeni olin saanut belgialaiselta Sandra Kimiltä, joka voitti vuoden 1986 Euroviisut

kappaleella ”J’aime la vie”. Olin tosi vaikuttunut Sandras-
ta ja hänen ranskan kielestään, joten tekstitin oman kap-
paleeni hänen innoittamana puhtaalla sianranskalla.

Fruu saluuuuu

shi satuta peelata foolaataa

Fruu saluuuu

shi satuta pee lataa foooo laitaata.

Oli ihana laulaa.

Olen aina tiennyt olevani laulaja. Pienenä en kuiten-
kaan yhdistänyt laulamista esiintymiseen, vaan se oli
ikioma juttuni. Esiinnyin kyllä sukulaisten juhlassa
siinä missä muutkin lapset. Voitin myös naapuruston
lasten laulukilpailun – ehkä siksi, että olin pienin. Itse
uskoin vahvasti siihen, että voitto tuli, koska olin paras.
Kilpailussa laulamani Banglesin ”Eternal Flamen” esitin
myöhemmin Idols-finaalissakin. Koulun kuorossakin
olin mukana, mutta pysyin visusti rivissä enkä hakenut
soolo-osuuksia. Koin, että oli parempi olla pitämättä
meteliä itsestään.

Kaikkein eniten odotin ja kaipasinkin hetkiä, jolloin
sain laulaa ihan yksin. Ne hetket olivat kotona harvassa,
sillä yleensä meillä oli aina paljon porukkaa.

Olen kolmilapsisen perheen kuopus. Synnyin Lappeen-
rannan Lauritsalaan huhtikuussa 1981, jolloin siskoni
Tintti oli viisivuotias ja Terhi vuoden vanha. Lauritsala

on entinen kauppala Kaukaan sellu- ja paperitehtaitten itäpuolella, tehtaitten ja kanavan välissä. Vielä 1980-luvulla se oli oma pikkukylänsä, jossa oli kaupat ja postit, Alko, uimahalli, urheilukenttä ja jalkapalloseura.

Asuin Lauritsalassa käytännöllisesti katsoen koko elämäni, ennen kuin muutin 22-vuotiaana Helsinkiin. Aina kun minun sanotaan olevan kotoisin Lappeenrannasta, korjaan mielessäni: *Lauritsalasta*.

Terhillä ja minulla on ikäeroa vain vuosi ja kaksi kuukautta. Vietimme lapsena tiiviisti aikaa yhdessä, ja meitä pidettiin ikään kuin yksikkönä: olimme pikkutyöt. Olimme kuitenkin pienestä pitäen kuin yö ja päivä sekä ulkonäöltämme että luonteiltamme ja mielenkiinnonkohteiltamme. Terhillä oli pitkä lettikutka, ja hän oli yhtä vaalea kuin äiti ja Tinttikin. Terhi pukeutui muodinmukaisesti, tiesi viimeiset virtaukset ja teki itselleen trendikkäitä vaatteita. Lopulta hän opiskelikin pukuelitepukeutuneeksi. Minä taas olin tummatukkainen, barrikadeille nouseva järjestölapsi.

Olin isän tyttö, isän mallinen ja Pakarisen näköinenkin. Kuljin isän mukana kaikkialla, niin asioilla pankissa kuin järjestöhommissa patsastelemassa. Isä oli mukana kunnallispolitiikassa, joten hän jutteli paljon ihmisten kanssa kaupungilla. ”Terve, terve, tässä on meidän Hanna”, isä esitteli minut. Puoluekannaltaan hän oli demari, ja uskon, että sieltä kumpuaa se vahva

oikeudentunto, joka minulla oli jo lapsena. Katsoin isää ylöspäin, ja jossain vaiheessa opettelin jopa kävelemään samalla tavalla kuin hän. Iskältä minuun on tullut myös tietynlainen reippaus.

Yksi ensimmäisiä eläviä muistoja on, kun suutuin perheelleni, koska olin mielestäni kokenuk jotain vääryyttä. Olin korkeintaan nelivuotias.

En muista, mistä suutuin, mutta sen valtavan tunnekuohun muistan elävästi. Menin lastenhuoneeseen, tungin kaikki irti lähtevät tavarat oven eteen ja huusin: ”Tänne ei tule kukaan, minä haluan olla yksin.” Istuin tavarakasan viereen, mutta en jaksanut kauan mököttää siellä yksin. Menin takaisin perheen luo ja huusin: ”Mie oon nyt vihane!” Vieläkään he eivät sitä tajunneet, joten kirosin ensimmäistä kertaa elämässäni: ”Nyt mie oon tosi vihane! Paska!”

Perhe rupesi nauramaan, mutta sitten iskä tuli ja otti syliin. ”Ei se mitään, Hanna. Mennään syömään köyhiä ritareita”, hän sanoi. Muistan vieläkin lohdun tunteen ja sen, miltä iskän sänki tuntui sillä hetkellä poskea vasten.

Tunnistan saman tunteen palon omassa lapsessani, joka on pian kuusivuotias. ”Miks teijän pitää aina häiritä miuta?” hän saattaa huutaa, jos hänellä on joku askare kesken, kun me vanhemmat yritämme puhua hänelle. Sellainen tuonikäisen ihmisen maailma on.

Ensimmäinen kotini oli parvekkeellinen kolmen huoneen ja keittiön asunto Pasintiellä, Furulundin alueella, jossa oli Kaukaan työntekijöille 1970-luvulla rakennettuja elementtitaloja. Siellä tehtaalla iskäkin oli töissä. Talot muodostivat neliön, jonka keskellä oli leikkikenttä. Huhtikuussa 1985, kun olin juuri täyttänyt neljä, muutimme omakotitaloon, suklaapehmiksen väriseen rintamamiestaloon Hallituskadulle. Yhtäkkiä meillä kerrostaloasujilla oli kaksi kerrosta, iso piha ja pihalla vanhoja omenapuita. Tintti sai oman huoneen, ja Terhi ja minä nukuimme yhdessä.

Muistan hyvin ensimmäisen aamun, kun heräsin rintamamiestalostamme. Seisoin portaiden yläpäässä ja katselin alas. Kevätaurinko paistoi keittiöön, jossa äiti laittoi meille aamupalaa. Ensimmäinen kysymykseni äidille oli: ”Saako jo mennä pihalle paljain jaloin?” Se oli lapsena kevään siistein hetki, kun pääsi ensimmäisen kerran ulos kävelemään paljain jaloin, ja nyt meillä oli ikioma piha, jossa kävellä. Ihan vielä huhtikuussa äiti ei kuitenkaan minua avojaloin pihalle päästänyt, vaan ensimmäiset paljasjalkakävelyt tehtiin touko-kesäkuun vaihteessa. Vuosien mittaan meille muodostui sopimus, että niin pitkään kuin montussa takapihallamme on lunta, ulos ei saa mennä avojaloin.

Nykyisin käyn samoja keskusteluja oman lapseni kanssa. Lapsi haluaisi jo varhain keväällä kulkea paljain jaloin taloyhtiömme saunalta pihan poikki kotiin, ja minä sanon, että sitten vasta, kun pihanurmi on vihreä.

Kesät juoksimmekin sitten paljain jaloin. Pihaamme oli remontin yhteydessä levitetty paksua soraa, joka sattui alkukesästä varpaisiin, mutta kesän mittaan jalat totuivat. Muistan vieläkin, miltä kuulosti, kun isä tuli töistä ja ajoi pihasoralle. Muistan myös uudet pihakalusteet ja terassin, jotka oli tehty kyllästetystä, oikein kunnan myrkyissä uitetusta puusta. Kun sain tikun varpaaseen, äiti sanoi, että se pitää ottaa heti pois, koska siinä on ties mitä aineita. Istuimme sitten äidin kanssa siinä myrkytetyllä terassilla, ja hirveän huudon säestämänä tikku saatiin pois. Olin silloin tosi pieni, mutta muistan ajattelleeni, että *jos mie tämän kestän, se on kohta ohi*. Aikuisena huomaan, että minulla on edelleen tämä sama ajatus, ja siitä on kehittynyt tietynlainen pärjäämismeininki. Ajattelen, että asiat on vain kestävä sellaisina kuin ne tulevat – että pakkohan tässä on pärjätä. Se on pelastanut minut monesta, mutta onhan se tavallaan surullistakin, miten pitkälle tuo ajatus ulottuu. *Kyllä tässä pärjätään.*

Terhin ja minun ikkunassa oli ruskeansävyinen rulla-verho, jossa oli valkoisia kukkia. Verho oli varmasti tummin kangaskappale, joka talostamme löytyi, mutta kesäyöt olivat silti huoneessamme todella valoisia. Se tuntui oudolta, vaikka toisaalta pelkäsin pimeää.

Pimeänpelkoni liittyy siihen, että olen kärsinyt uni-halvauksesta niin kauan kuin muistan. Unihalvaus tulee aina nukahtamisen aikana. Mieleeni on jäänyt vahvasti

hetkiä, jolloin olen juuri nukahtamassa, ja yhtäkkiä tulee tunne, että samassa tilassa on jotain vaarallista. Se on täysin halvaannuttava tilanne: ei pysty liikkumaan tai edes huutamaan. Tuntuu, että jotain pelottavaa on tulossa aivan kulman takana, ja samaan aikaan kuuluu sykkivä ääni. Ääni saattaa olla oma sydämeni, jonka syke kaikuu korvissa, mutta siinä tilanteessa se kuulostaa ihan hirveältä. Joskus unihalvauksen aikana myös tuntuu kuin joku istuisi rinnan päällä. Yritin jo lapsena puhua tästä muille, mutta kukaan ei ymmärtänyt, mistä on kysymys. Teini-iässä joku saattoi sanoa, että Hannalla on taas näitä nukkumisjuttuja, kun minulla oli takana vaikeita öitä.

Vasta aikuisena muutettuani Helsinkiin tapasin ihmisen, jolla oli samanlaisia kokemuksia. Hänen avulsaan aloin löytää asiallista tietoa aiheesta ja sain nimen ja diagnoosin kokemukselleni. Sittemmin osallistuin Cristal Snow'n someseinällä keskusteluun aiheesta, ja sitä kautta löysin lisää ihmisiä, joilla on ollut unihalvaus. Tein aiheesta myös videon YouTube-kanavalleni, sillä vertaistuki on korvaamatonta.

Unihalvaus on aina pelottava. En katso kauhuleffoja, koska en kaipaa sellaista jännitystä: omassa elämässäni on kauhua ihan riittävästi. Nyt nelikymppisenä en kuitenkaan enää pelkää nukahtamista. Unihalvauskohtaukseni ovat erilaisia kuin lapsena, ja niitä tulee harvoin, yleensä silloin, kun olen superväsynyt. Tiedän, mistä on kysymys, ja olen oppinut herättämään itseni

tahdonvoimalla ja säpsäyttämällä. Mitään varsinaista hoitoa tähän inhottavaan vaivaan ei ole. Hoitona on oikeastaan vain se, että yrittää nukkua riittävästi ja säännöllisesti.

Kun muutimme rintamamiestaloon, Tintti oli jo koulussa mutta äiti oli kotona meidän pikkutyttöjen kanssa. Kaksi kertaa viikossa, tiistaisin ja torstaisin, Terhi ja minä kävimme seurakunnan kerhossa. Minulla oli tosi hieno punainen, arkun muotoinen kerholaukku, jossa oli keltaiset reunat ja keltainen kahva. Sinne pakattiin kerhopullo ja eväät. Pullossa oli sekamehua ja eväänä ranskanleipää kaiserwurstilla tai maksamakkaralla.

Kerho oli seurakuntatalossa kotikatamme varrella, ja seurakuntatalon vieressä oli Lauritsalan vuonna 1969 valmistunut retrokirkko. Siinä kirkossa minut on kastettu ja konfirmoitu, ja siellä vanhempani olivat aikoinaan menneet naimisiin. Taivaan valoksi nimetty, Toivo Korhosen ja Jaakko Laapotin suunnittelema tasavuisen kolmion muotoinen kirkko oli jonkinmoinen matkailunähtävyys, mutta meistä lapsista kirkossa oli hienointa se, että sen kaltevalle katolle pääsi hyvin kiipeämään.

Äiti oli tietenkin kieltänyt meitä menemästä kirkon katolle, mutta eihän se meitä pysäyttänyt. Kun olin viiden kuuden vanha, kiipesimme isolla porukalla leikkimään kirkon katolle. Terhi ja minä emme vain siinä

iässä tajunneet, että kotipihaltamme oli suora näkymä kirkon katolle. Jäimme kiinni, ja niin tuli Pakarisen tytöille porttikielto. Meillä porttikielto toimi tosin niin päin, että pihaportista ei ollut vähään aikaan asiaa ulos.

Vielä teini-iässäkin kiipesin Lauritsalan kirkon katolle kavereiden kanssa katselemaan tähtiä kirkkaina syysöinä, ja kiipeäisin tänä päivänäkin, jos pääsisin. Nyttemmin katolle vievät betonireunukset on kuitenkin viistottu niin, että niitä pitkin ei enää pääse kiipeilemään.

Viihdyin lapsena paljon itsekseni nenä kiinni kirjassa. ”Luin” jo kolmi-nelivuotiaana itselleni Aku Ankkoja. En osannut oikeasti lukea, vaan enemmänkin kerroin kuvissa näkemiäni tarinoita itselleni. Vanhemmat muistavat, että lastenhuoneesta kuului kova pälätys, kun olin siellä yksin.

Kun opin lukemaan, rakastin tietokirjoja enemmän kuin tarinoita. Olin hirveän utelias. Minua kiinnosti, miten asiat toimivat ja miksi joku asia on niin kuin se on. Kesällä mummolassa Rautalammilla oli ihanaa päästä lukemaan mummon hyllystä lääkäri-, tiede- ja matkakirjoja. Erityisesti minua kiinnostivat kaikenlaiset maantietoon liittyvät jutut. Janosin tietoa, ja lukeminen oli minulle yksi uusi keino saada sitä. Jäin myös pohdiskelemaan lukemaani pitkäksi aikaa. Ensimmäisellä luokalla koulussa saatoin kysellä kavereiltani,

mikä heidän mielestään on elämän tarkoitus. Kysymykseni ei varsinaisesti resonoinut seitsenvuotiaissa lappeenrantalaisissa.

Vaikka olin tiedonjanoinen jo lapsena, koin koulunkäynnin epämiellyttäväksi ja vastenmieliseksi. Taistelin vastaan koko ala-asteen ajan. Olin kyllä innolla mukana näytelmissä, kuoroissa ja oppilaskunnissa, perustamassa kioskeja ja järjestämässä discoja. Tein mitä vain, että pääsin pois koulun perusarjesta.

En ollut ilkeä enkä kiusannut opettajia, mutta ärsyttävä osasin takuulla olla. Minulla oli auktoriteettiongelma. En koskaan tehnyt läksyjä, ja olin varmasti monelle opettajalle painajainen senkin vuoksi, että penäsin niin kiivaasti omia oikeuksiani. Nousin barrikadeille ja lakkoilin, jos koin, että opettajat kohtelivat meitä väärin. Masinoin joukot opettajia vastaan heti, jos näin jossain vääryyttä.

Kuudennella luokalla keksin, että revitään lukuvouden päätteeksi porukalla koulukirjat. Tämä älytön päähänpisto hävettää minua vieläkin. Silppusimme innoissamme kirjoja luokan lattialle, ja se tuntui sillä hetkellä todella hauskalta källiltä. Kun pääsin kotiin, koululta tuli soitto: ”Jos paperisilppua ei ole siivottu huomiseen mennessä, kukaan ei saa todistusta.” Olin ainoa, jonka luokan ohi silppuamishetkellä kävellyt remonttimies oli myöhemmin tunnistanut luokkakuvastamme.

Erittäin nöyränä menin siivoamaan jälkeni, ja soitin pari kaveriakin mukaan urakkaan. Sepitin heille valkoisen valheen, että meidät kaikki oli tunnistettu.

Kuutosluokalla löysin myös sisäisen juoksijani. Kouluillamme järjestettiin luokkien väliset viestijuoksukilpailut, ja minä päätin, että haluan mukaan meidän luokan joukkueeseen, vaikka en ollut ikänäni harrastanut juoksemista. Minua innosti erityisesti ajatus siitä, kuinka siistiä on juosta viestin ankkurisuudella maaliin voittajana. Muuta vaihtoehtoa kuin voitto en edes nähnyt, mikä kertoo itseluottamukseni määrästä siinä elämänvaiheessani. *Siinäkin* elämänvaiheessani.

Kun lähdän jonnekin, lähdän tosissani. Lähdän olemaan paras. Minua kannattelee vahva usko siihen, että todellakin pystyn kaikkeen – kunnes toisin todistetaan. Samalla asenteella pyrin myöhemmin Idolsiin ja Suomen euroviisuedustajaksi.

Luokkatoverini Pirkka harrasti pitkänmatkanjuoksua, joten hän olisi ollut ilmiselvä valinta joukkueen ankkuriksi. Minä onnistuin kuitenkin jollain keinolla neuvottelemaan ankkurin paikan itselleni, ja Pirkka otti toiseksi viimeisen osuuden.

Muistan hyvin sen juhlallisen tunteen, kun Pirkka lähetti minut matkaan. Joukkueellamme oli siinä vaiheessa kunnan etumatka. Sitten yksi kilpakumppani meni minusta ohi. Toinen. Kolmas. Kaikki. Hävisimme

koko kisan. Minä selittelin jotain sen suuntaista, että nesteytys oli mennyt pieleen tai että kengässäni oli kivi. Olin selityksissäni niin vakuuttava, että kukaan ei vetänyt minua lokaan epäonnistumisestani.

En tänä päivänäkään tajua, miten sain luokkatoverini alun perin uskomaan, että juoksen tosi lujaa. Eihän minulla ollut mitään näyttöjä aiheesta. Kaikkein suurin mysteeri on kuitenkin se, miten sain itsenikin vakuuttettua asiasta. Sen kisan jälkeen muistan ensimmäistä kertaa miettineeni: *Älä hyvä ihminen tee näin. Itseensä on hyvä uskoa, mutta eihän tämmöisessä ole mitään järkeä.* No, se ajatus ehti haihtua seuraavaan talveen mennessä, kun koulussa järjestettiin luistelukilpailut. Taas puhuin itselleni kapteenin paikan, koska uskoin, että olen varmasti tosi hyvä luistelemaan. En ollut.

”JOS MIE TÄMÄN KESTÄN, SE ON KOHTA OHI.”

Suomen ensimmäinen Idols-voittaja on aina nähnyt epäonnistumisissakin hopeareunuksen.

Jo lapsena Hanna Pakarinen uskoi onnistuvansa kaikessa, mihin ryhtyi. Vaikka hän jäi koulun viestijuoksussa viimeiseksi, se ei häntä lannistanut. Luottamus omiin kykyihin ja vahva päättäväisyys veivät Hannan ensin Suomen ensimmäiseksi Idols-voittajaksi ja sitten euroviisuedustajaksi.

Matkan varrelle on mahtunut kipeitä kolhuja ja kaksi burnoutia mutta myös paljon hilpeitä hetkiä, joista 20-vuotistaiteilijajuhlaansa viettävä Hanna kertoo eteläkarjalaisella tunteen palolla.

”Kun tekee luovaa työtä, ei voi jäädä miettimään, onnistuuko ja pärjääkö. Jos siihen ajatukseen jumahtaa, ei varmasti onnistu eikä pärjää. Ihminen ei voi olla luova, jos hän miettii liikaa sitä, mitä muut ajattelevat.”

Elämäkerrassaan *Elämä naurattaa* Hanna myös kertoo idolin elämän valo- ja varjopuolista tavalla, jota ei aikaisemmin ole kuultu.

